

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Посебно одељење
Кж-По1-Тои 12/24
31.12.2024. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење за организовани криминал, у већу састављеном од судија: Драгољуба Албијанића, председника већа, Милимира Лукића и Маје Илић, чланова већа, са судским саветником Горданом Ивковић, записничарем, у поступку трајног одузимања имовине проистекле из кривичног дела према трећем лицу – власнику АА, одлучујући о жалби јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, изјављеној против решења Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Тои.По1 2/24 од 10.07.2024. године, након рочишта одржаног у складу са одредбама члана 48 став 2 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, дана 27.12.2024. године, у присуству јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал Наташе Трнинић, трећег лица АА и њеног пуномоћника, адвоката Вељка Делибашића, а након већања и гласања, дана **31. децембра 2024. године**, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, изјављена против решења Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Тои.По1 2/24 од 10.07.2024. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Тои.По1 2/24 од 10.07.2024. године, одбијен је захтев Јавног тужилаштва за организовани криминал Оик.бр.18/21 од 17.01.2023. године, за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела, поднет према трећем лицу – АА, ЈМБГ ..., од оца ..., рођене у ..., са пријављеним пребивалиштем у ..., улица ... и то у односу на имовину која се састоји од 50% удела у привредном друштву “...” д.о.о. ..., са седиштем у ..., улица ..., МБ ..., ПИБ ..., као и сву билансну и ванбилансну имовину која проистиче из удела, као неоснован.

Против наведеног решења, жалбу је благовремено изјавила јавни тужилац

Јавног тужилаштва за организовани криминал, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, усвоји жалбу и решење првостепеног суда преиначи, тако што ће усвојити захтев за трајно одузимање Јавног тужилаштва за организовани криминал Оик.бр.18/21 од 17.01.2023. године.

Пуномоћник трећег лица - власника АА, адвокат Вељко Делибашић, је поднео одговор на жалбу јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, са предлогом да се иста одбије и првостепено решење потврди, а на основу члана 447 став 2 ЗКП и члана 30 став 1 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, тражио је да буде обавештен о седници већа.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је у смислу одредбе члана 48 став 2 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, одржао рочиште, у присуству јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал Наташе Трнинић, трећег лица – власника АА и њеног пуномоћника, адвоката Вељка Делибашића, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаним решењем, које је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, па је, након оцене жалбених навода и предлога и навода и предлога из одговора на жалбу, а имајући у виду и наводе присутних странака, нашао:

-жалба је неоснована.

По налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, првостепени суд је правилном оценом изведених доказа, утврдио чињенице које су одлучне за доношење правилне одлуке у овом поступку, у погледу којих је дао јасне и непротивречне разлоге, који су у свему прихватљиви и за другостепени суд. Супротно наводима жалбе, дати разлози не противрече изреци, а о чињеницама које су предмет доказивања не постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима решења о садржини исправа и самих тих исправа, те првостепено решење нема недостатака због којих се не би могла испитати његова законитост и правилност.

Захтев за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела Оик. бр. 18/21 од 17.01.2023. године, који је поднет према трећем лицу – АА, у односу на имовину која се састоји од 50% удела у привредном друштву “...” д.о.о. ..., са седиштем у ..., улица ..., МБ ..., ПИБ ..., као и сву билансну и ванбилансну имовину која проистиче из удела, је заснован на тези да према резултатима финансијске истраге, АА као оснивач тог привредног друштва са 50% удела, није могла да обезбеди из својих законитих прихода новчани износ од 250.000 евра који је уплатила у готовини.

Наиме, улога јавног тужиоца у овом поступку је да пред судом изнесе доказе прикупљене у финансијској истрази, који се односе на имовину власника – трећег лица АА, као и на њене законите приходе и да њиховим поређењем, пре свега, докаже очигледну несразмеру између имовине коју поседује и законитих прихода које је остварила, док је власник имовине треће лице – АА у односу на коју је захтев за трајно

одузимање имовине усмерен, морала да достави доказе о законитом пореклу предметне имовине, те је стога и њена процесна активност била усмерена на изношење доказа којима се повећавају законити приходи, односно оправдава разлика између прихода и расхода.

Треће лице АА је истицала да је оснивачки капитал у привредном друштву “...” д.о.о. ..., претежно финансирала од прикупљених новчаних позајмица, а ове тврдње је поткрепила достављањем појединачних уговора о зајму оверених од стране јавног бележника, закључених са ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, као зајмодавцима, као и додатних доказа о висини законитих прихода ових лица.

По налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, имајући у виду доказе које је треће лице АА преко својих пуномоћника доставила током поступка, првостепени суд је правилно закључио да се у конкретном случају не може извести несумњив закључак да имовина која је предмет захтева за трајно одузимање, нема упориште у законито стеченим приходима трећег лица АА.

Дакле, првостепени суд је имао у виду да је треће лице АА пружила доказе о пореклу новчаних средстава из којих је извршила уплате на име основног капитала и повећања капитала привредног друштва “...” д.о.о. ... и то у укупном износу од 29.470.000,00 динара, односно уговоре о зајму оверене од стране јавних бележника, које је закључила са више зајмодаваца, као и да је за део уплаћеног новца и то у износу од 5.312.000,00 динара, достављен уговор о уступању и расподели имовине за живота, закључен дана 15.05.2020. године, између ИИ, као уступеоца и ЈЈ и АА, као потомака.

Приликом доношења одлуке, првостепени суд је анализирао достављене уговоре о зајму које је треће лице АА закључила у својству зајмопримца са ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ и то у периоду од 23.07.2019. године до 04.08.2021. године, и по налажењу другостепеног суда, правилно закључио да се ради о реално датим зајмовима, тј. стварно закљученим правним пословима.

У прилог ставу да су наведени уговори о зајму, стварни, а не симуловани правни послови, говори и достављена опсежна документација о изворима прихода именованих зајмодаваца на основу које је утврђено да су зајмодавци и то сваки понаособ са којима је АА закључила предметне уговоре о зајму имали законите приходе и да су били у могућности да АА позајме новац у износима ближе наведеним у самим уговорима, односно да су новац који су јој позајмили стекли на законит начин, из легалних прихода, с обзиром да су исти евидентирани код званичних финансијских институција и остваривани код регистрованих привредних субјеката. Првостепени суд је када су у питању ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ детаљно анализирао достављену документацију и аргументовано образложио да су исти били у могућности да од својих легалних прихода, позајме трећем лицу АА износе који су наведени у уговорима о зајму (на странама 29-33 образложења побијане пресуде).

Имајући у виду аргументоване разлоге које је првостепени суд навео за

прихватање предметних уговора о зајму, као веродостојних и стварно закључених правних послова, и по налажењу другостепеног суда, пружени докази којима се повећавају законити приходи трећег лица АА приказани током финансијске истраге, су веродостојни, поткрепљују закључак да су њени укупни законити приходи већи од оних који произлазе из званичних евиденција државних органа, пре свега извештаја Фонда за пензијско и инвалидско осигурање и извештаја Пореске управе.

Наиме, будући да уз захтев о трајном одузимању имовине Јавног тужилаштва за организовани криминал ОИК.бр. 18/21 од 17.01.2023. године, нису достављени докази из којих би се могло несумњиво утврдити да имовина која је предмет захтева, потиче из криминалне активности осуђеног КК, нити да је у питању имовина која је у циљу осујећења њеног одузимања пренета на треће лице – његову супругу АА, те се, самим тим, и по налажењу другостепеног суда, не може прихватити став да имовина која је предмет захтева за трајно одузимање Јавног тужилаштва за организовани криминал, односно 50% удела у привредном друштву “...” д.о.о. ..., као и сва билансна и ванбилансна имовина која из тог удела простиче, нема упориште у законито стеченим приходима трећег лица АА.

Приликом доношења одлуке, првостепени суд је имао у виду наводе тужилаштва, којима се веродостојност предметних уговора о зајму оспорава, између осталог, чињеницом да је треће лице – АА, у време када је и сама позајмљивала новац истовремено учинила позајмицу другом лицу ЈЛ. Међутим, и по налажењу другостепеног суда, ова околност, сама по себи, не доводи у питање постојање, а ни веродостојност предметних зајмова, посебно јер је изведеним доказима утврђено и да су зајмодавци били у финансијској могућности да из својих законито стечених прихода издвоје одређене суме новца и исте позајме трећем лицу АА, те да су то учинили на основу писаних уговора, чија веродостојност је потврђена јавнобележничким клаузулама, а узимајући у обзир и да из јавнобележничког записа сачињеног од стране јавног бележника ЈЛЈ ОПУ 65-2019 од 09.08.2019. године, произлази да је предметна позајмица коју је треће лице – АА, учинила ЈЛ, претходила закључењу чак седам, од укупно осам уговора о зајму, које је треће лице АА закључила у својству зајмопримца.

Дајући разлоге за своју одлуку, првостепени суд је анализирао и разлоге на којима се темељи предметни захтев за трајно одузимање, па је узео у обзир и да јавни тужилац у самом захтеву, а и током поступка нужност трајног одузимања предметне имовине, односно тезу да је предметну имовину, у циљу спречавања њеног одузимања, осуђени КК пренео на своју супругу, образлаже указивањем на околности које су везане за други, правноснажно окончан кривични поступак који је пред Посебним одељењем за организовани криминал Вишег суда у Београду вођен у предмету К.По1 107/13 – Спк.По1 34/15, а поводом ког поступка, није иницирано трајно одузимање имовине, а и протекао је законом прописани рок за подношење захтева за трајно одузимање имовине. Осврнуо се и на чињеницу да је осуђени КК пресудом Посебног одељења за организовани криминал Вишег суда у Београду К.По1 107/13 – Спк.По1 34/15 од 01.04.2015. године, правноснажном дана 23.04.2015. године, осуђен због извршења кривичног дела из члана 359 став 3 у вези става 1 у вези са чланом 35 Кривичног

законика, јер се као власник најмање 40 непријављених објеката за ..., бавио приређивањем ... без одобрења о испуњености услова за добијање одобрења и без евидентираног прихода, на који начин је прибавио имовинску корист у износу од 129.395.447,00 динара, те да је истовремено обавезан да врати противправну имовинску корист у наведеном износу, као и да осуђени имовинску корист није вратио, као и наводе јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, да је знајући да је према њему покренут поступак принудне наплате и то за износ невраћене имовинске користи од 128.913.285,00 динара, део тих новчаних средстава, односно 29.470.000,00 динара, уложио у оснивање привредног друштва "... д.о.о. ..., тако што је истим уплатио оснивачки улог и потом га увећао, а под привидом да то чини његова супруга, овде треће лице АА.

Оцењујући претходно, дакле, тезу да је имовина која је предмет захтева за трајно одузимање финансирана од имовинске користи коју је осуђени КК прибавио извршењем кривичног дела за које је правноснажно осуђен пресудом К.По1 107/13 – Спк.По1 34/15 од 01.04.2015. године, првостепени суд правилно уочава да јавни тужилац занемарује чињеницу да је осуђени КК наведеном правноснажном пресудом обавезан да врати противправну имовинску корист и то у већем износу од вредности имовине која је предмет захтева за трајно одузимање, као и чињеницу да је од стране суда према осуђеном КК, инициран извршни поступак који спроводи јавни извршитељ и то управо ради принудне наплате те противправне имовинске користи, те чињеницу да је осуђени КК и правноснажном пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Спк.По1 бр.35/22 од 12.07.2022. године, на основу које је и поднет предметни захтев за трајно одузимање имовине, обавезан да врати имовинску корист прибављену извршењем кривичног дела и то у износу од 5.135 евра и 1.294.060,00 динара, а које чињенице су, и по налажењу другостепеног суда, од изузетне важности приликом утврђивања основаности трајног одузимања имовине.

У вези са претходно изнетим, у побијаном решењу се правилно наводи да је одузимање имовинске користи прибављене кривичним делом из члана 91 Кривичног законика, супсидијарно у односу на трајно одузимање имовине, прописано одредбама чланом 38 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, те да се наведени законски основи међусобно искључују, уколико је предмет одузимања иста имовина, односно прибављена имовинска корист осуђеног лица, што је у конкретном случају, с обзиром на то да јавни тужилац Јавног тужилаштва за организовани криминал током поступка, а и у самом захтеву, истиче да је предметна имовина, односно, пре свега 50% удела у привредном друштву стечена искључиво од противправне имовинске користи коју је осуђени КК прибавио извршењем кривичног дела, а коју је на основу члана 91 и 92 Кривичног законика, обавезан да врати правноснажном пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1 бр.107/13 – Спк.По1 бр.34/15 од 01.04.2015. године.

Како правилно налази првостепени суд, уколико би се прихватила теза да је осуђени КК у циљу да осујети одузимање имовинске користи прибављене кривичним делом део такве имовине уложио у оснивачки капитал привредног друштва "...

д.о.о. ..., усвајање таквог захтева за трајно одузимање имовине би за последицу имало да се два пута одузима иста имовина, односно иста имовинска корист, а што је са аспекта правне сигурности неприхватљиво.

Наиме, и Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал налази да поступак трајног одузимања имовине проистекле из кривичног дела, не представља адекватан правни механизам за реализацију одузимања противправне имовинске користи према осуђеном лицу, које је на њено враћање претходно обавезано правноснажном пресудом, већ се наплата таквог, правноснажном пресудом установљеног потраживања, има остваривати у другој врсти поступка, који је према стању у списима предмета, у конкретном случају и покренут и то закључком јавног извршитеља ... број ИИ.136/2018 од 02.09.2022. године.

С обзиром да није доказана очигледна несразмера између вредности имовине чије трајно одузимање се у конкретном случају захтева од стране Јавног тужилаштва за организовани криминал и законитих прихода власника такве имовине – трећег лица АА, као и да је из претходно наведених разлога у потпуности неприхватљива теза Јавног тужиоца за организовани криминал на којој заснива предметни захтев за трајно одузимање имовине, то је првостепени суд предметни захтев за трајно одузимање имовине правилно одбио као неоснован и на основу чланова 39 и 44 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, донео одлуку као у изреци првостепеног решења.

С обзиром на изнето, жалбени наводи јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, одлуку првостепеног суда нису довели у сумњу.

Наиме, жалбом се оспорава закључивање првостепеног суда и с њим у вези дати разлози, јер по ставу јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, пре свега, не постоји ниједан доказ о току новца који би поткрепио наводе трећег лица и пуномоћника и достављену писану документацију од стране истих, да су уговори о зајму и реализовани, с обзиром да суду нису достављени докази да је новац и уплаћен на рачун трећег лица, нити признанице да је новац који је предмет зајма АА примила на руке, иако се ради о износима од више десетина хиљада евра. У жалби се оспорава и закључак по коме су зајмодавци били у финансијској могућности да из својих законито стечених прихода издвоје наведене суме новца и исте позајме трећем лицу АА, указивањем да се не може тврдити да новчана средства која су дата на зајам, представљају уштеђевину зајмодаваца из њихових легалних прихода, с обзиром да не постоје докази који би омогућили економско математичку анализу прихода и расхода зајмодавца, јер се висина средстава која је зарађена од стране зајмодавца мора довести у везу са новцем који је издвојен за њихове трошкове живота, издржавање других чланова породице – родитеља, деце, евентуално куповину некретнина и слично. Такође, према наводима жалбе, нелогично је и неживотно да неко у време када и сам позајмљује новац, истовремено учини позајмицу другом лицу ЈЈ у износу од 74.000 евра, с тим да посебно треба имати у виду да из јавнобележничког записа сачињеног од стране јавног бележника ... ОПУ бр.65-2019 од 09.08.2019. године, произлази да је

предметна позајмица, коју је треће лице АА учинила ЈЛ претходила закључењу чак седам, од укупно осам уговора о зајму које је треће лице АА закључила у својству зајмопримца.

Жалбеним наводима се, а у вези са наводима првостепеног суда да од стране јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал никад није иницирано трајно одузимање имовине у вези предмета К-По1 бр.107/13 – Спк-По1 бр.34/15, указује да имовина која је предмет овог захтева за трајно одузимање имовине није ни постојала 2015. године, будући да је привредно друштво “...t” д.о.о. ..., основано тек 26.02.2020. године, те да је оправдано потенцирање на ранијој осуди КК због извршења кривичног дела из члана 359 став 3 у вези става 1 Кривичног законика у вези са чланом 35 Кривичног законика, с обзиром да је иста посредан доказ о преносу имовине, односно о томе да је КК стварни власник удела од 50% привредног друштва “...” д.о.о. ... Будући да му је претила опасност одузимања имовине са више страна, у извршном поступку приликом извршења правноснажне кривичне пресуде из 2015. године, као и на основу Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, управо је то разлог зашто је наведену имовину, која је у несразмери са његовим законитим приходима, пренео на своју супругу АА која је потом исту уплатила на рачун привредног друштва “...” д.о.о. ... и тако постала власник 50% удела у друштву.

Према наводима жалбе, погрешна је констатација првостепеног суда да тужилаштво наведеним захтевом жели да реализује одузимање противправне имовинске користи према осуђеном лицу, имајући управо у виду закључак који је донет ради наплате преосталог новчаног потраживања извршног повериоца у износу од 128.771.834,39 динара и то преносом новчаних средстава са рачуна извршног дужника КК, те да ће у наведеном извршном поступку, бити реализовано одузимање те противправне имовинске користи, при чему у том извршном поступку не постоји могућност одузимања имовине која је у формалном власништву АА, а за коју је финансијска истрага, према ставу јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, доказала да је у питању имовина КК пренета на треће лице.

На крају жалбе се наводи да није доказано легално стицање предметне имовине која се води на треће лице АА, да је њена вредност у очигледној несразмери са законитим приходима, како њеним, тако и њеног супруга, осуђеног КК и њихових родитеља, те да је неспорно утврђено да је наведена имовина проистекла из кривичног дела и да је управо КК, који је два пута правноснажно осуђен да је извршио кривична дела са елементима организованог криминала, пренео на своју супругу АА имовину стечену извршењем кривичних дела и на тај начин финансирао стицање имовине која је предмет захтева за одузимање – 50% удела у привредном друштву “...” д.о.о. ... од незаконито стечених прихода и да је он стварни власник спорне имовине, која је пренета на треће лице.

Међутим, будући да се у изјављеној жалби суштински не наводи ниједна околност која није цењена од стране првостепеног суда, као ни околности које би утицале на доношење другачије одлуке, већ се износи само другачија оцена доказа који

су приложени од стране трећег лица АА и пуномоћника, у односу на ону која је дата у првостепеном решењу, то је Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал жалбу јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, одбио као неосновану, налазећи да се истом правилност оспорене одлуке и законитост ожалбеног решења нису доведени у питање.

Уједно, другостепени суд је имао у виду и жалбене наводе којима се указује да првостепени суд погрешно закључује да су уговори о зајму састављени у јавнобележничкој форми, с обзиром да се не ради о овереним уговорима о зајму између зајмодаваца и зајмопримца, већ на истима постоје клаузуле о овери копије јавног бележника којима се потврђује да је копија истоветна са копираном исправом. Међутим, увидом у достављене доказе је утврђено да је у само једном случају у питању оверена фотокопија уговора о зајму, али ова чињеница не доводи у сумњу закључак да се ради о стварно закљученим уговорима о зајму, посебно имајући у виду да је уговор о зајму неформалан уговор, за који није прописана обавезна писмена форма, с обзиром на одредбе члана 67 став 1 и одредбе чланова 557 – 565 ЗОО, а да уговорне стране свакако могу одлучити да га закључе у писменој форми и тако му дају формалан карактер.

Са свега напред наведеног, на основу одредбе члана 467 став 4 Законика о кривичном поступку, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је донео одлуку као у изреци овог решења.

Записничар-судски саветник
Гордана Ивковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгољуб Албијанић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић